

Vlodrop

Nieuwsbrief 89, augustus 2022.
Boek: 'geloof in Limburg'.

Roermond

Het eeuwige leven.

In De Peel, grens tussen Brabant en Limburg, ligt een gebied getiteld 'Het eeuwige leven'. In vroeger tijden toen de grens tussen Brabant en Limburg uit 'moost' bestond, drab, viezigheid, het armste van het armste, en toen het grensgebied schemerig was, hadden de Brabanders de grens de ene kant opgeschoven en de Limburgers de andere kant. Dat maakt het lastig om te bepalen waar je precies was. Jezelf verplaatsen al wandelend van Noord naar Zuid door dat gebied was misschien wel mogelijk, maar zijwaarts, oversteken, dwars doorsteken van Brabant naar Limburg of andersom, dat was Gods onmogelijk wilde ik maar zeggen. Toen de grens ook nog een geloofsscheiding werd, Rooms-Katholiek mocht niet meer in de Nederlanden, en er ook ballingen kwamen, toen werd de drang en noodzakelijkheid en durf om van West naar Oost te gaan of vice versa, groot. Verdwaalde je niet en was je niet in het moeras verdwenen, dan kon je het café 'het eeuwige leven' bereiken. Want als je er in geslaagd was het moeras te doorkruisen en bij dat café aan te komen, dan had je toch zeker het eeuwige leven.

Grenzen.

Bij geloof horen grenzen. Zoals op het kerkhof in Roermond, waar zelfs letterlijk muren zijn opgetrokken tussen de geloven. Met een speciale plek voor de ongedoopten. Uitzonderingen zijn er ook, zoals het echtpaar, de man Protestant, de vrouw Rooms – Katholiek. Hun graven net naast de muur, ieder aan één kant, maar hun handen reiken over de muur. Zo zijn ze toch verbonden, voor eeuwig.

Eenheid.

Op de ene foto: in Roermond het graf van de Zusters van Liefde, niet als individu, maar als gelijken.

Nieuw geloof.

Op de andere foto: Maria in het bos, bij Vlodrop Station, als verwijzing naar het gesloopte Franciscanerklooster Sankt Ludwig. Op dat terrein huist nu de Maharishi.